

www.e-rara.ch

Pars II

Plutarchi de placitis philosophorum, hoc est, brevis recensio sententiarum de
natura rerum, liber V.

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [\[Link\]](#)

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [\[Link\]](#)

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [\[Link\]](#)

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [\[Link\]](#)

De Placitis philosophorum, hoc
est, brevis recensitionis sententia-
rum de natura rerum,

LIBER V.

De diuinatione. Cap. I.

PLATO & STOICI diuinationem in-
trodūxerunt, quæ sit diuinus mentis
instinctus, secundum animi diuinita-
tem. Huc etiam diuinationem ex in-
somniais referunt: deniq; plurimas di-
uinandi rationes probant. XENOPHANES & EPI-
CVRVVS diuinationē reiiciunt. PYTHAGORAS eam
duntaxat partem improbat, quæ constat sacrificiis.
ARISTOTELES & DICAARCHVS eas solū diui-
nationes admittunt, quæ furore diuinitus immisso,
aut in somniis fiunt: animam non immortalem esse,
sed diuina quadam re impertiri tamen sentientes.

Quæ in somniorum ratio. Cap. II.

DEMOCRITVS accessu imaginū ea fieri putauit.
STRATO, quod animi bruta natura in somnis
aliquo modo plus sensus nanciscatur, itaque à men-
te cieatur. HEROPHILVS somnia diuinitus inspira-
ta necessariō fieri: naturalia, imaginando sibi anima
repræsentante quod expediat, & eventurum sit: mi-
xta, fortuitō & appulsu imaginum, cū videmus
per quietem quæ volumus, quo modo amicis in so-
mno potiri se putant nonnulli.

Quæ sit seminis natura. Cap. III.

ARISTOTELI semen est id quod præditum est fa-
cultate mouendi donec tale aliquid absoluat,
quale est vnde ipsum fuit excretum. PYTHAGORAS
spumam vtilissimi sanguinis, superfluitatem alimen-
ti, sicut sanguinem, & medullam. ALCMAEO partem
cere-

cerebri. PLATO à medulla dorsi deriuatam rem:
EPICVRVS, particulam corpori & animæ avulsam.
DEMOCRITVS, à totis corporibus & præcipuis par-
tibus semen genitale est carnearum venarum.

5 *An semen sit corpus. Cap. IIII.*

10 **L**EVCIPIO & ZENONI corpus est. esse enim ali-
quid ab anima avulsam. PYTHAGORAS, PLA-
TO, ARISTOTELES, vim feminis incorpoream di-
cunt, sicut mentem mouentem: corpoream autem
materiam quæ profunditur. STRATO & DEMOCRI-
TVS ipsam quoque vim corpus esse, quippe spiritû.

An femina etiam semen promittant. Cap. V.

15 **A**FFIRMANT hoc PYTHAGORAS, EPICVRVS, DE-
MOOCRITVS. habere enim adstites testiculares,
sed inuerso modo. ideóque eas etiam præter vsum
appetere. ARISTOTELES & ZENO humidam mate-
riam emitti ab iis, sicut ab exercitatione sudores eli-
ciuntur: non tamen vim habere feminis. HIPPO-
20 naud minus feminis eas, quàm mares, emittere, sed
id non facere ad prolem generandam, quia extra
uterum excidat. ideóque quasdam sæpenumero abs-
que viris semen effundere, maximè viduas. & ossa à
mare, carnes à mulieribus originem habere.

25 *Quomodo conceptio fiat. Cap. VI.*

30 **A**RISTOTELLES fieri matrice sursum attracta à
purgatione, menstruisq; attrahentibus ab vni-
uersa mole aliquid puri sanguinis, qui accidat femi-
ni maris. Non concipi, ob impuritatem vuluæ, aut
inflationem, metum, ægritudinem, infirmitatēve
mulierum: aut quia viri languent.

Quomodo mares nascatur, quomodo femina. Cap. VII.

35 **E**MPEDOCLES causam calori & frigori adscribit.
itaq; narrant primos homines è terra enatos ad
ortû Solis & meridiem sitis in partib. extitisse ferè
mares, feminas in septentrionalibus. PARMENIDES

contrà in his exstitisse mares, quia plus his densita-
tis inest. in meridionalibus autem feminas ob rari-
tatem. HIPPONAX pro eo atque semen vel consi-
stat & validum sit, vel diffuat & infirmius sit. ANA-
XAGORAS, PARMENIDES, semen à dextra parte in
dextram vteri partem coniici, à sinistra in sinistram.
quòd si secus fiat, feminas concipi. LEOPHANES,
cuius Aristoteles meminit, illos è dextro testiculo,
has è sinistro seminari. LEVCIPPVS secundum va-
riationem membrorum, quòd mas colem, matricem
femina habet. tantum enim duntaxat dicit. DEMO-
CRITVS communes partes, ex vtro contigerit: pe-
culiaries, prout prævaluerint. HIPPONAX, si semen
prævaluerit, marem: si alimentum, feminam concipi.

Monstra vt nascantur.

Cap. II X.

15

EMPEDOCLES vel abundantia vel defectu semi-
nis, aut à motus initio, aut diuisione in plura, aut
quod aliò vergat. sic videtur ferè omnes causas com-
plexus. STRATO propter additionem, aut deminu-
tionem, transpositionem, inflammationem. Medi-
còrum quidam, quòd tunc matrix flatibus illapsis
pervertatur.

*Cur mulier sæpius concumbens non concipi-
piat.*

Cap. I X.

25

DIOCLEES medicus causam esse putat, quòd vel
omnino nullum, vel iusto minus semen emit-
tat, aut proli gignendæ non aptum ob calorem, aut
frigus, aut humiditatem, aut siccitatē deficientē, aut
ob resolutionē vteri. STOICI, obliquitatem veretri,
quod nō possit rectà eiaculari semen: aut quia mem-
bra coeuntium nō sint inter se legitima proportio-
ne condita ad matricis distantia. ERASISTRATVS,
vbi vulua callos contraxerit: aut carnosior, rariór-
ve, aut minor fuerit quàm natura exigit.

35

Quomodo gemini & tergemini nascantur.

Cap. X.

EMPEDOCLES, ob abundantiam & diuisionem ge-
nituræ.

nituræ. ASCLEPIADES, ob corporum differentiam: sicut hordei spicæ existunt duobus aut etiam tribus granorū ordinibus. esse enim semina fecundissima. ERASISTRATVS ob conceptiones, vt in brutis. cū enim
 5 enim matrix purgata est, tunc superfetationem admittit. STOICI ob loca quæ sunt in vtero: cū enim in primum & secundum inciderit semen, tunc fieri superfetationem & tergeminos nasci.

10 *Quæ causa, quod proles parentum aut etiam progenitorum similitudinem refert. Cap. XI.*

EMPEDOCLES similitudinem desert semini prævalenti: dissimilitudinem evaporationi caloris qui in semine erat. PARMENIDES, si à dextra vulvæ
 15 parte semen excernatur, patrum: si à sinistra, matrū similes nasci. STOICI, à toto corpore & anima ferri semen, exprimiq; imagines & effigies ex eadem gente, perinde atque si pictor rei conspectæ similitudinem coloribus similibus referat. præterea à muliere
 20 quoque semen emitti: quod si prævaleat, matri: si viri, patrī similem nasci fetum.

Quomodo aliorum, non parentum forma similes fiant. Cap. XII.

25 MEDICORUM plerique fortuito casu refrigeratis maris & feminæ seminibus dissimilē gigni prolem putant. EMPEDOCLES imaginatione mulieris inter concipiendū formari fetum. sæpe enim imagines etiam & statuæ sunt à mulieribus adamatæ, similisq; earum proles in lucem edita. STOICI ob
 30 consensum quandam ac similem animi affectionem, fluxuum & radiorum, non imaginum, insertionem similitudines effici.

Quomodo cum mulieres, tum viri steriles reddantur. Cap. XIII.

35 STERILITATIS in muliere causas medici vtero imputant, si aliquid horum ei accadat. puta vt fiat densior, rarior, durior, obstruatur callo, aut carnea mo-
 dd v

le. item animi languorem, defectum nutritionis, corporis vitiosam constitutionem, perversionem figuræ, aut devulsionem. **DIOCLE**s steriles mares fieri, siue quod omnino nullum emittant semen, aut minus iusta quantitate, aut quia semen sit sterile, aut ob resolutionem membri, aut obliquitatem colis rectâ semen eiaculari non valentis ad matricis distantiam. **STOICI** causantur dissimilitudinem naturæ & qualitatum in his qui corpora commiscent: nam quando separantur, & cum suæ naturæ familiaribus coeunt, tum fetum procreari.

Cur mule steriles. Cap. XIV.

ALCMAEO mulos steriles esse dicit ob seminis tenuitatem siue frigiditatem: mulas, quia matricēs earum non hient. **EMPEDOCLES**, ob exilitatem, humilitatem, angustiamq; vuluæ, inversè ventri anata, vt neq; rectâ ad eam semen eiiciatur, neque si id fiat, excipiat. Huic **DIOCLE**s testimoniū perhibet, tales se matricēs mularum in dissectionibus sæpenumero depræhendisse inquiens: ac fieri posse, vt iisdem de causis mulieres quoque sint steriles.

An fetus in vtero sit animal. Cap. XV.

PLATO animal censet, quia & moueatur in vtero & alatur. **STOICI** partē ventris, non animal. vtq; fructus, qui stirpium partes sunt, vbi maturuere, defluunt: ita rem quoque habere de fetu. **EMPEDOCLES** fetum non esse quidem animal, spiritu tamen præditum in vtero. primam autem animalis respirationem fieri cū partu editur, decedente humore qui est in fetu, & in exhausti locum succedente in vasa referata aëre externo. **DIOGENES** inanimata nasci animalia, sed cum calore. atque insitum calorem simul atque natum est animal, animam in pulmones attrahere. **HEROPHILVS** naturalem fetui in vtero, non animale motū permittit, motusq; causam edit neruos. animalia autem tum demum fieri, cum ex vtero effusa aliquid aëris accipiunt.

Quos

Quomodo alatur fetus. Cap. XVI.

DEMOCRITVS, EPICVRVS, fetum in vtero per os ali: itaque statim atq; natus est, ore ad mam-
mam ferri. nam & in vtero esse vbera quædā & oscu-
la quibus alatur. STOICI per secundinam & vmbi-
licum: itaq; hanc statim ab obstetricibus à partu li-
gari, & os infanti aperiri, vt de alio cogitet alimen-
to. ALCMAEO ali per totum corpus, quod spongiæ
in morem recipiat quæ alendo sunt idonea.

Quid primum in vtero absoluat. Cap. XVII.

STOICI, plerisq; fieri * ARISTOTELES primum
lumbos, tanquam carinam nauis. ALCMAEO ca-
put, partem scilicet principem. MEDICI cor, in quo
sint venæ & arteriæ. Alij magnum pedis digitum,
Alij vmbilicum.

*Cur fetus qui septimo mense in lucem editur, vi-
talis sit. Cap. XIX.*

EMPEDOCLES, quo tempore humanum genus è
terra est enatum, propter tarditatem motus So-
lis, tantam fuisse longitudinem vnus diei, quanta
nunc est decem mensium. progressu temporis con-
tractam fuisse ad quantitatem septem mensium. ita-
que & decimo mense & septimo editos fetus vita-
les esse, natura mûdi hoc meditata, vt in vna die in-
fans augeat & nascatur. TIMAEVS non decem in-
quit menses, sed nouem censi ab inhibitione men-
struorum postquam conceptus est fetus. sic etiam
septimestria censi quæ non sunt, cùm aliquando
mulier post conceptum menstruis purgetur. POLY-
BVS, DIOCLES, Empirici etiam octauum mensem
aptum partui agnoscunt: sed fetum esse tum imbecil-
liorem, ideóque multos perire. ac tamen si ferè in y-
niuersum nemo octauo mense natam prolem alen-
dam censet, tamen multos sic natos in viros evasis-
se. ARISTOTELES & HIPPOCRATES dicunt, si
vterus impleatur septem mensibus, tunc fetû se ex-
erere, ac in lucem edi. quòd si se exerens non alatur

ob vmbilici languorem, laboriosè gestato fetu, tunc eum non nutriri: si verò nouem menses in vtero maneat, tunc se promere, integrumq; nasci. POLYBVVS vitalem prolem nasci diebus post cōceptū CXXIIS. hoc enim esse sex mensium tempus, quanto etiā Sol à tropico ad tropicum decurrat. Dicit autem septimestrem, cum dies qui huic sexto mēsi desunt, à septimo adsumuntur. Octauo autem mense natam non viuere, quando fetus ex vtero se exerens grauius vmbilicum adffigit, vt ab eo nutriri non possit. MATHEMATICI octo menses ad quenuis partum infociabiles aiunt, septem sociabiles. Signa porò cœli infociabilia sunt, quæ incidunt in stellas domibus cœlestibus dominantes, & sub se natis vitam infelicem, ac non longæuam portendunt. Sunt autem infociabilia quorum vnum ab altero octauum numeratur, vt Aries ad Scorpionem, Taurus ad Sagittarium, Gemini ad Capricornum, Cancer ad Aquarium, Leo ad Pisces, Virgo ad Arietem. & cætera. Hinc fieri vt septimo & decimo mense edita in lucem vitalia sint: octauo nata ob dissidium mundi pereant.

Signa infociabilia.

De ortu animalium, quomodo exstiterint, & an caduca. Cap. XIX.

Quia mundum statuunt ortum, iis orta etiam habentur animalia, atque interitura. EPICVREI, quibus non videntur nata, mutua permutatione nasci ea censent. Partes enim esse huius mundi. Quod idem sensit ANAXAGORAS & EVRIPIDES:

Mutationum sed uicissitudine

Aliis subinde formis illa prodeunt.

30

ANAXIMANDER prima animalia in humore nata, corticibus contenta spinosis: adultiora autem facta, ad siccitatem descivisse, ruptoque cortice non multum temporis supervixisse. EMPEDOCLES prius animalia ac plantas nequaquam integro ortu extitisse, sed membris quæ nondum coaluissent: deinde partes

partes coaluisse, ita ut spectri formam compages re-
 ferret. tertium ortum fuisse ex his quæ vicissim na-
 scuntur. quartum non iam ex similibus, ut ex terra
 & aqua: sed proinde vicissim, cum alimentum alio-
 rum esset densatum, aliis mulierum formæ venustas
 incitamentum emittendi seminis attulisset. Anima-
 lium porrò omniū genera discreta fuisse certorum
 ratione temperamentorum: ob quam alia aquā ex-
 petant, alia aerem, quæ plus ignei habeant: alia quæ
 grauiora sint, ad terram suo appetitu ferantur. quæ
 autem æquabili sunt temperamento, ea vocem e pe-
 ctore emittere.

*Genera animantium quot sint, & an omnia sensu ac
 ratione prædita. Cap. XX.*

EST opus ARISTOTELIS, quo in opere qua-
 tuor statuit animalium genera, Terrestria, aqua-
 tica, volucra, cœlestia. nam & in his dici animalia
 ratione prædita immortalia. DEMOCRITVS, EPI-
 CVRVS, cœlestibus rationem tribuunt. ANAXA-
 GORAS omnia animalia habere mentem agentem:
 non item patientem, qui est mentis quasi interpret.
 PYTHAGORAS, PLATO, animas omniū etiam
 bruta quæ dicuntur animalium esse rationis com-
 potes, non tamen ea agere secundum rationem. id-
 que fieri ob incommodum corporum temperamen-
 tum, & quia loquela destituuntur. quod in canibus
 & similibus appareat, vocem, non articulatam tamen
 eam, emittentibus. DIOGENES, rationis & aëris
 partem ea percipere, sed vel ob crassiciem, vel ob
 abundantiam humoris neque intelligere neq; sen-
 tire: ac ferè affecta esse eo modo quo sunt insanien-
 tes, qui de mentis exiuerunt potestate.

*Quantum tempus ad formandum in utero animalis se-
 tum requiratur. Cap. XXI.*

EMPEDOCLES hominum membra incipere con-
 formari ait à die XXXVI, perfici membra die vn-

dequinquagesimo. ASCLEPIADES masculorum, quod sint calidissimi, initium vigesimæ sextæ diei defert; nonnullos etiã maturius auspicari dicens: perfici membra die quinquagesimo. Femellarum initium bimestre, finem conformationis exitum quarti mensis, ob inopiam caloris. Brutorum perfici fetus contemperatone elementorum.

Quibus ex elementis constet in nobis vniuscuiusq; generis membrum. Cap. XXII.

EMPEDOCLES arbitratur carnes nasci ex interna elementorum contemperatone: neruos ignis & terræ duplicibus portionibus admixtis: vngues, neruis vbi aëri occurrerūt refrigeratis. ossa ex aqua & interna terra. quatuor autē ignis & terræ contemperatis portionib. sudorē & lacrymā corporis fieri sic.

Quando & quomodo incipiat homo perfici.

Cap. XXIII.

HERACLETVS & STOICI sub annū decimum-quartum, cū iam etiã genitalis vrina secerni incipit. nam & arbores tum incipere perfici, cū genere semina incipiunt: immaturas antē esse & imperfectas, dum fructu carent. Præterea eo natu homo iam in noticiam boni ac mali venit, eorūq; disciplinæ capax exsistit.

Quæ causæ sint somni & mortis. Cap. XXIIII.

ALCMAEO somnum existere ait sanguinis in concursum venarum receptu: eiusdemque diffusionē nos exvigilare: plenum autem abscessum, mortis esse causam. EMPEDOCLES moderata caloris qui in sanguine inest refrigeratione somnum, perfecta mortem accidere. DIOGENES, si vniuersus sanguis in venas diffusus contentum in eis aërem in pectus subiectumque ei ventrem contrudat, somnum fieri, ac thoracem incalescere. quod si vniuersus aër venas deferat, mortem consequi. PLATO & STOICI somnū fieri remissione sensitiui spiritus, non relaxatione, sicut in terra: sed cū is ad intervallum super-

superciliorum, id est partem principem, fertur. qui spiritus si omnino remittatur, mortem subsequi.

Ad animamne, an verò ad corpus pertineant somnus & mors. Cap. XXV.

ARISTOTELES somnum corpori cum anima facit communem. esse enim evaporationem humidi è pectore in caput; & refrigerationem caloris in corde ab alimento subiecto. mortem esse absolutam refrigerationem: soliùsq; corporis esse, animam esse immortalem. ANAXAGORAS somnum accidere putat functionibus corporis: non enim animæ esse, sed corporis adfectionem. mortem esse animæ divulsionem. LEVCIPPVS solius corporis esse somnũ: cumq; ob tenuitatem partium plus iusto excernitur animati caloris, eo mortẽ effici. corporis hæc esse, nõ animæ affectiones. EMPEDOCLES mortẽ esse igneæ naturæ secretionem ab his ex quibus homo coaluit. ideòq; communẽ esse animæ corporiq; mortem. somnum autẽ evenire secretionem naturę igneę.

De plantarum incremento, & an sint animalia.

Cap. XXVI.

PLATO, Empedocles, stirpes quoq; anima præditas esse, & in animalium numero censent: eo argumento, quòd & nutent, & ramos habeant directos, qui inflexi si remittantur, suum repetant locum atque rectitudinem. ARISTOTELES viuere dicit, animalia esse negat. quòd animalia appetitu, sensuque, & quædam porrò ratione sint prædita. STORCI & EPICVREI animam iis derogant: quòd animata alia appetāt, concupiscentiãq; incitentur, alia etiam ratione vtantur: plantæ autem fortuitò natæ sint, nõ animæ effectione. EMPEDOCLES primo inter animalia loco arbores è terra enatas ait, antequã Sol circũvolueretur, nõq; à die discerneretur; & ob concinnitatẽ tẽperamenti sexus masculi ac feminei rationẽ continuisse. incrementũ eis obtigisse à caloris terræ inclusi distributione. itaq; terrę esse

partes, sicut fetus in utero matricis sunt partes. Semina, excrementa esse terræ & ignis abundantium. & quæ humoris satis non habeant, earum sub æstatem defluere folia exsuccatarum: pleraque durare, ut laurum, oleam, palmam. Discrimina succorum esse ob diversitatem partium & causarum varietatē, maximè nutrimentum: ut in vitibus. non enim harum differentiarum vinum vino præstantius efficiunt, sed foli, quo aluntur, diuersitas.

De nutritione & incremento. Cap. XXVII.

10

EMPEDOCLES animalia nutriri subsidente eo quod iis est natura accommodatum: crescere ob caloris præsentiam: decrescere & tabescere utriusque defectu: nostræ ætatis homines præscis comparatos, infantium instar esse.

Vnde appetitus animalia, unde voluptas incessat. Cap. XXIIIX.

Appetitum EMPEDOCLES animalibus obtingere defectu elementorum quibus conficiuntur: voluptates autem ex humiditate, & periculorum similibusque motus: inter turbationes autem & * *

Febris ut fiat, & an ea sit affectio alius affectionis appendix. Cap. XXIX.

25

ERASISTRATVS febrim sic definit. Febris motio est sanguinis illapsi in pulmonis vasa, non proficiens à nostra voluntate. sicut enim mare nemine commouente quiescit, vento autem contra naturam incidente violento totum exagitatur, inque circuitos torquetur. sic & in corpore ubi commotus fuerit sanguis, incidit in vasa spiritui destinata, ibique ex-candescens calorem toti corpori adfert. placet autem ei febrim morbi esse appendicem. DIOCLE S inquit: Quæ videntur, conspectui nobis exhibent ea quæ in obscuro sunt. Hoc autem apparet, febrim vulneribus, ardētibus, abscessibus, & bubonibus comitari.

De

ALCMAEO sentit, causam bonæ valetudinis continentem esse æquabilitatem facultatis humidi, calidi, sicci, frigidi, amari dulcis, ac reliquarum qualitatum. contra si qua harum qualitatum sola prævaleat cæteris, morbum gigni. verbi gratia, si nimium possit calor aut frigus, aut reliquorum aliquid deficiat vel abundet: ut cum sanguinis aut cerebri non est satis. ideoque sanitatem esse temperiem qualitatum concinnam, hoc est certa invicem proportionem invicem respondentium. DIOCLES plerisque morborum existere ait ob inæqualitatem elementorum corporis, eiusque constitutionem. ERASISTRATVS morbos ob multitudinem alimenti, cruditatem, & corruptionem existere: victus rationem moderatam & sufficientem corpori, esse sanitatem. STOICI vno ore dicunt senectutem accidere ob caloris defectum. quibus enim plus est caloris, id senectuti moram longiorem producant. ASCLEPIADES ait Aethiopes celerius senescere, anno scilicet trigesimo: idque propterea, quod eorum corpora nimio Solis aestu exurantur. In Britannia contra senium anno cxx incohari: quod corpora ob frigiditatem istarum regionum igneam in se contineant naturam. Et corpora Aethiopum rariora esse, quod relaxentur calore Solis. in septentrionalibus regionibus corpora densiora, ideoque etiam viuaciora.

PLUTARCHI

30 Parallela. id est historiarum Græcarum cum Romanis coniuncta recensio.

35 LERIQUE existimant veteres rerum gestarum narrationes figmenta esse & fabulas, propterea quod alienæ sunt à communi opinione. Ego qui obseruas-